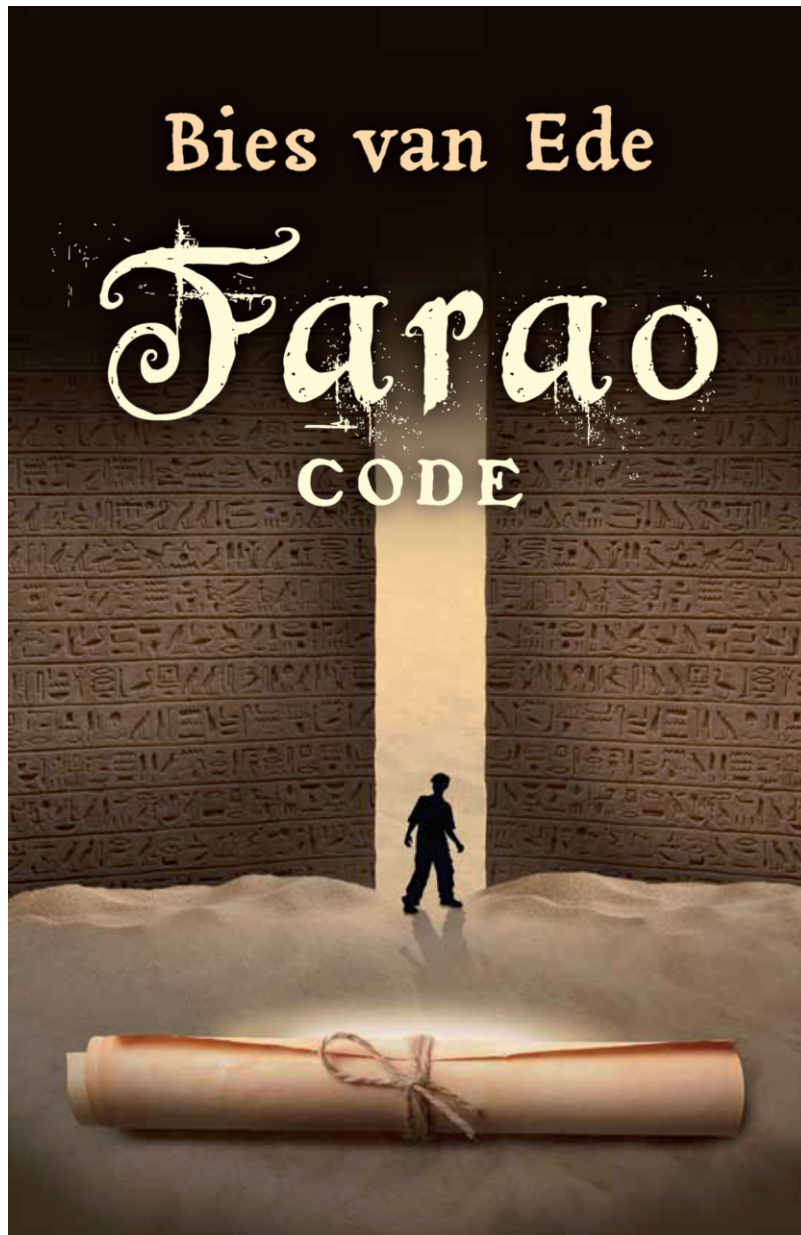

Bies van Ede

Faraao

CODE

Dit boek kan gekozen worden door de Kinderjury 2014
www.kinderjury.nl

Van Bies van Ede verscheen eerder bij Uitgeverij Holland:

De band en de meiden

Omslagontwerp: Sproud, Haarlem

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand,
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Bies van Ede, 2013

NUR 283

ISBN E-boek 9789025112547

www.biesvanede.nl
www.uitgeverijholland.nl

Hijgend bereikte Stije de onderste trede van de trap. De lucht was hier zo dik en zwaar dat ademen bij iedere stap omlaag moeilijker was geworden. De zuurstof werd verdrongen door dampen die zijn keel dichtknepen en zijn blik wazig maakten.

Voor hem lagen de kelders van uitgeverij Galchenveldt.

Stije had het gevoel dat hij eindeloos was blijven afdalen, dat de trap hem rechtstreeks naar de onderwereld had gebracht. Hij kon niet ver voor zich uit kijken. Links en rechts zag hij gewelfde muren van dikke blokken steen. Rots, dacht hij, maar dat kon niet, er waren geen grotten in dit deel van het land. Hoewel, het hart van de aarde bestond natuurlijk uit rots, gestolde lava. Hij was misschien wel een kilometer recht omlaag gegaan.

Voor hem strekten zich kasten uit. Boekenkasten, archiefkasten, eindeloze rijen die verdwenen in de mist. De dampen rolden op hem af. Half op de tast liep hij tussen de boekenkasten door. Hier stonden ze dus: alle verboden boeken van uitgeverij Galchenveldt. Niet lang geleden had een schrijver hier nog een boek gestolen en er een heleboel narigheid mee veroorzaakt.

Met voorzichtige stappen ging hij verder. Plotseling hoorde hij iets achter zich. Zijn hart sloeg over. Hij keek om en zag een gedaante in de mist.

Het gezicht dat door de grijze flarden werd verborgen, leek te groot en te lang. Haren golfdan als slangen, de ogen waren gloeiend rode puntjes. Stije verstijfde. Toen stroomde opluchting door hem heen als vloeibare warmte.

‘Camila! Je zou boven blijven wachten!’

Camila deed nog twee stappen omlaag tot ze naast hem stond. Ze glimlachte. ‘In je eentje is het allemaal twee keer zo eng,’ zei ze. ‘Samen staan we sterk.’

Nog nooit was lezen zo gevaarlijk

1.

‘En dan open ik de vergadering van de O.K.-Club,’ zei Henk plechtig. Hij sloeg met zijn vuist op het lage tafeltje in de leeshoek van de bibliotheek. ‘Heeft er iemand nieuws?’

Stije, Henk en Camila waren de enige drie leden van de plaatselijke fanclub van Onno Keesjager, de geheimzinnigste schrijver het land, de schrijver van de doodenge N-serie. Stije en Henk zaten bij elkaar in groep zeven, Camila hadden ze hier in de bieb ontmoet.

Stije moest nog elke keer lachen als hij eraan dacht. Henk en een meisje ruzieden over een boek dat ze allebei wilden lenen en waar maar één exemplaar van op de plank stond: het laatste boek van het Griezelgenootschap. Ze hadden het allebei vast en probeerden het uit elkaars handen te trekken. Het was een belachelijk gezicht. Henks vader was de eigenaar van boekhandel Voorheen Hardeman. Wat er daar in de kasten stond mocht hij niet lezen, dus moest hij net als alle andere kinderen naar de bibliotheek. De boeken van het Griezelgenootschap waren trouwens allang niet meer te koop, je vond ze hooguit nog tweedehands op het internet. Stije was tussenbeide gekomen. Wie het meisje was, wist hij niet.

‘De N-serie is ook hartstikke griezelig,’ zei hij. ‘Als een van jullie daar nou een boek van neemt...’

‘Ken ik allemaal al,’ zeiden Henk en het meisje tegelijk.

Zo was het begonnen en sindsdien waren ze vrienden. Hun onderwerp was de N-serie en natuurlijk de schrijver ervan: Onno Keesjager. Omdat ze alle drie fan waren, lag het idee voor een fanclub voor de hand.

‘Ik heb De Vloek Van De Farao nu voor de elfde keer gelezen,’ zei Camila trots. ‘En ik ga Door De Deur Van Het Dodenrijk voor de negende keer lezen.’

‘Kun je beter eerst De Heerser Van De Nacht nog een keer nemen,’ zei Stije. ‘Dat deel hoort tussen die twee in.’

‘Ja, dacht je dat ik dat niet wist?’ zei Camila. Ze waren alle drie expert op het gebied van de N-serie. In een quiz zouden ze moeiteloos de hoofdprijs winnen.

De serie ging over farao Nyarlathotep, de boosaardige heerser die Egypte bestuurde met angst, tovenarij en rampen. N, zoals hij kortweg genoemd werd, zaaide dood en verderf. De boeken waren bloedspannend omdat je van tevoren nooit wist of de farao zou worden verslagen en hoe hij zijn vijanden te slim af was. Steeds leek een nóg kwaadaardigere vijand te winnen, of leek de zwarte macht van de farao gebroken te worden, maar toch wist N altijd te ontkomen.

Stijes moeder plaagde hem met de N-serie. ‘Die Keesjager is volgens mij nog nooit in de buurt van Egypte geweest. Niet eens in een oudheidkundig museum, durf ik te wedden.’ Zij kon het weten, want ze was geschiedkundige. Net als Stijes vader was ze gespecialiseerd in het oude Egypte.

Stijes vader deed opgravingen in landen als Israël en Jordanië, Stijes moeder vertaalde de papyrusrollen die hij in onderaardse grotten en bergkloven vond.

Maar ze kon niet te ontkennen dat er heel veel dingen wel klopten in de N-boeken.

‘Is het echt waar dat Egyptenaren vroeger alles wat gebeurde opschreven?’ had Stije een keer gevraagd. In De Vloek Van De Farao werd beschreven dat N zijn gruweldaden door spookslaven in de wand van een ravijn liet beitelen.

‘Ja, dat klopt, ja. Als het niet geschreven stond, was het niet gebeurd,’ zei zijn moeder. ‘Het leven van alle belangrijke mensen werd dag na dag op papyrusrollen vastgelegd of in schilderijen op tempelmuren.’

Stije grijnsde. ‘En in hun dodenboek,’ zei hij, want ook dat stond in De Vloek Van De Farao.

‘Ja. Na hun dood kregen ze dat mee in hun grafkist. Zo konden de goden van de dodenwereld zien of ze het hiernamaals in mochten of eerst straf kregen,’ zei zijn moeder.

‘Heb ik uit de N-serie!’ zei Stije triomfantelijk. ‘Eeuwig dolen in de duisternis van de tijd. Zie je nou dat Onno Keesjager verstand van het oude Egypte heeft?’

‘Het is allemaal op internet te vinden,’ sputterde zijn moeder. Dat was flauw en ze wist het zelf ook.

Stije was inmiddels zo diep in gedachten, dat hij Henk en Camila niet meer hoorde.

Hij zag de peilloze diepte van de kloof waar onzichtbare handen hiërogliefen in het graniet beitelden. Het huiveringwekkende levensverhaal van Nyarlathotep werd opgeschreven.

‘Stije hoort het toch niet.’ Henks stem kwam van ver weg.

‘Huh?’ zei Stije.

Hij keek in de spottende gezichten van de andere O.K.-Clubleden.

‘Ik heb wél nieuws en dat wil je niet missen!’ zei Henk. Stije kon aan zijn gezicht zien dat hij moeite moest doen om niet los te barsten.

‘Ik hoorde je wel, hoor,’ zei hij.

‘Oké,’ zei Henk. Hij liet zijn stem zakken. ‘Ik heb echt topnieuws. Alleen boekhandelaars weten het nog. Voor de rest van de wereld is het geheim.’

‘En waarom weet jij het dan? Kan je vader geen geheimen bewaren?’ vroeg Camila.

‘Ik was toevallig in de winkel,’ zei Henk met glimmende ogen. ‘Hij werd gebeld en ik kon het hele gesprek volgen.’ Hij hield zijn mond even. Er was nog net geen tromgeroffel hoorbaar. Toen stak hij zijn handen in de lucht en zei: ‘Er komt een nieuw N-boek uit!’

Stije en Camila keken hem aan alsof hij vertelde dat Sinterklaas vervroegd was.

‘Echt?’ vroeg Camila die het eerst van haar verbazing bewam.

‘Echt,’ zei Henk. ‘Uitgevers maken drie of vier keer per jaar een soort reclameblaadje voor de boekwinkel. Ze zetten er hun nieuwe boeken in. Maar Lachveld doet het anders.’

Camila en Stije wisten natuurlijk wie Lachveld was: de uitgeverij waar de boeken van Onno Keesjager verschenen: Uitgeverij Lachveld Gent. Het was een uitgever die alles anders deed dan anderen. Ze hadden geen website en geen e-mailadres. De telefoon werd niet opgenomen. De leden van de O.K.-Club hadden het regelmatig geprobeerd. Fanclubs

cregen vaak een speciale behandeling: foto's met handtekeningen, gesigioneerde boeken en misschien wel een bezoek aan de grote schrijver zelf. Het was een van de redenen waarom ze de O.K.-Club hadden opgericht: extraatjes scoren. Maar ze waren geen stap dichter bij Onno Keesjager gekomen. Onno Keesjager was en bleef de geheimzinnige schrijver over wie niets anders bekend was dan zijn naam. 'Maar...' zei Henk en het tromgeroffel leek aan te zwellen tot oorverdovend, '... er komt ook een wedstrijd! En... daar zijn wij bij! Om te winnen.' Stije en Camila geloofden hun oren niet.

Ze kwamen in feeststemming de bieb uit. Geen van drieën hadden ze boeken geleend. Niet meer aan gedacht. Ze hadden nog wat op het internet gesurft om te zien of er al iets bekend was over het nieuwe N-boek. Misschien konden ze de titel vinden. Er was, zoals gebruikelijk, niets. Ook niet over de wedstrijd.

Henk was op de fiets gekomen. Stije zou door zijn moeder worden opgehaald.

'Wil je met ons meerijden?' vroeg hij Camila. 'Mijn moeder zou me om vijf uur ophalen.'

'O, nou eh...' De lantaarns gingen aan. Stije en Camila keken omhoog. In de lucht dreven donkergrijze en lichtgrijze wolken langs een opkomende bleke novembermaan. Het was griezelboekenweer, weer om het nieuwste boek van Onno Keesjager te lezen.

'Nee hoor,' zei Camila. 'Ik loop wel zelf naar huis. Het is vlakbij.'

‘Ik kan niet wachten,’ zei Stije. Hij ging ervan uit dat Camila wist dat hij het over het nieuwe N-boek had.

‘Hoe zou het verder gaan?’

‘N is in de dodenwereld gekomen,’ zei Camila nadenkend. ‘Hij is bedrogen door de priesters van Isis en kan niet meer weg. Maar ik denk dat hij een truc bedacht heeft.’

‘Ja,’ zei Stije, ‘hij komt terug uit de dood. Of hij wordt de zwarte heerser van het dodenrijk, dat kan óók...’

Hij zag zijn moeders aftandse auto de hoek om komen, stapvoets zoekend naar een parkeerplek.

‘Wil je echt niet meerijden?’

Zijn moeder vond een plekje en stapte uit. Het was altijd weer een raar gezicht om zo’n lange vrouw uit een Mini te zien komen.

Ze stak haar hand op en liep op hen af. ‘Hé, held.’ Ze glimlachte naar Camila. ‘En, leesmonsters, laat eens zien wat jullie hebben gekozen?’

‘We hebben niks, we hadden vergadering van de O.K.-Club,’ zei Stije.

‘Ach, natuurlijk. De trouwe fans van Egyptekenner Onno Keesjager. Kom je? Ik ga koken.’

‘Wat eten we?’

‘Hutspot.’

Stije zuchtte. Zijn moeder was geen fantasierijke kok.

‘Wát eten jullie?’ vroeg Camila.

‘Hollandse pot,’ zei Stijes moeder. ‘Moet je vriendinnetje meerijden?’

‘Ze heet Camila,’ zei Stije.

‘Ja, dat weet ik ook wel. Wil je een lift, Camila?’

‘Ik loop. Het is vlakbij.’ Camila gleed van het muurtje naast de ingang, lachte een prachtige lach naar hen en liep weg.

‘Leuk meisje,’ zei Stijes moeder. ‘Egyptisch?’

‘Weet niet,’ zei Stije. Camila had inderdaad iets buitenlands, maar hij had daar nooit bij stilgestaan. ‘Hoezo?’

‘Omdat ze niet leek te weten wat hutspot is.’

‘O ja...’

Ze stapten in de Mini en reden weg.

Stije wilde naar Camila zwaaien, maar die was nergens meer te bekennen. Ze moest wel héél dichtbij wonen.

‘Mam, je raadt het nooit,’ zei hij en daarna vertelde hij uitgebreid over het goede nieuws: het volgende deel in de N-serie.

2.

Stijes vader was al een maand in Egypte.

Lang geleden, toen Stije nog een kleuter was, gingen zijn ouders samen met hem naar de uithoeken van de wereld waar ze onderzoek deden. Stije was op de vreemdste plekken geweest, maar kon zich daar niets van herinneren. Zelfs niet als hij naar foto's van vroeger keek. Zijn enige aandenken aan die tijd was een verhaal dat zijn ouders regelmatig vertelden: als kleuter had hij een scarabee opgegeten. Voor de Egyptenaren was de scarabee een heilige kever. Voor Stije was het een lekker hapje geweest.

“Dus als er iemand is die beschermd wordt tegen kwaad en onheil ben jij het wel.” Zo eindigde het verhaal altijd.

Toen Stije naar de basisschool moest, besloot zijn moeder te stoppen met reizen. Ze werkte thuis, of op het Instituut. Ze was een soort boekendetective, altijd op zoek naar dingen die duizenden jaren geleden opgeschreven waren. Ze bestudeerde plakjes klei met vreemde tekens, ze speurde in musea en oeroude bibliotheken naar boeken, brieven, aantekeningen. Ze zocht naar... Stije wist het niet precies, al had zijn moeder het hem wel proberen uit te leggen. Het was iets met hoe verhalen verteld werden en hoe verhalen de wereld veranderden. Of, zoals de Egyptenaren dachten, hoe ze de wereld wáár maakten. Wat niet was opgeschreven, was niet gebeurd.

Stije miste zijn vader meestal niet, maar af en toe sloeg er een soort omgekeerde heimwee toe en wilde hij zijn vader vreselijk graag zien en spreken. Je kon je computer aanzetten en met iedereen over de hele wereld praten, behalve met zijn vader. In zijn hutje in de woestijn was geen dekking van gsm-satellieten, laat staan dat er een internetverbinding was. Alleen als hij in de stad Jericho kwam, kon hij contact met thuis maken.

De berichtjes waren altijd vrolijk en geruststellend. Het ging goed, het onderzoek schoot op. Nog maar een paar maanden en hij was weer een hele tijd thuis, dat soort boodschappen.

Na het eten zette Stije zijn laptop aan. Hij was al een tijd bezig met een internetpagina voor de O.K.-Club. Het zoeken naar een foto van Onno Keesjager was een soort wedstrijd met zichzelf geworden. Er moest en zou een foto van Keesjager op de pagina komen. De afbeeldingen van de N-boeken had hij natuurlijk, hij had foto's van farao's, piramides, graftombes en afbeeldingen van Egyptische goden. Hij had ook foto's van de Kinderjury-prijsuitreikingen. Zeven van de N-boeken waren door de Kinderjury bekroond. Onno Keesjager was nooit verschenen om zijn prijs in ontvangst te nemen. Er kwam altijd iemand in een mummie-kostuum. Stije vermoedde dat de echte Onno in het publiek zou kunnen zitten. Een brandstichter keek vaak toe hoe de brandweer het huis bluste dat hij zelf in brand had gestoken. Misschien zag Onno vanuit het publiek hoe zijn prijs werd uitgereikt. Als bij al die zeven prijsuitreikingen steeds dezelfde man in het publiek had gezeten, zou dat Keesjager kunnen zijn.

Hij ging in zijn fotoprogramma verder met het ontwerp van een O.K.-logo, een hoop knip- en plakwerk waar hij redelijk handig in werd. Hij maakte een hiëroglief los uit een foto en zette hem in de grote N, het teken van de N-reeks.

Toen hij na een halfuur intensief prutsen klaar was, zag hij een icoontje knippen. Er was mail.

Tot zijn verrassing zag hij dat zijn vader een bericht had achtergelaten. Het was een opgewonden verhaal. De onderzoekers hadden oeroude papyrusrollen gevonden in een ondergrondse grot in de woestijn. Ze moesten nog ontcijferd worden, want de taal waarin ze geschreven waren was lastig, maar op het eerste gezicht waren ze héél interessant. Spannend zelfs. 'Ook voor jou,' schreef zijn vader.

Stije holde de trap af. Zijn moeder zat aan de eettafel met een stapel boeken en een opengeklapte laptop voor zich.

'Papa heeft een ontdekking gedaan!' zei hij.

Zijn moeder keek op en glimlachte. 'Ja, ik heb ook een berichtje van hem gekregen. Zaten er bij jou foto's bij?'

Stije schudde zijn hoofd.

'Bij mij wel. Kom zitten, dan zal ik ze laten zien.'

'Ik heb al duizend boekrollen gezien,' zei Stije.

'Maar dit zijn geen foto's van boekrollen,' zei zijn moeder.

'Zelfs ik heb zoiets als dit niet vaak gezien.'

Stije ging naast haar zitten. Bij het bericht dat zijn vader aan zijn moeder had gestuurd, zat een bijlage van twaalf foto's.

Ze klikte het mapje aan en er opende zich een scherm met een diavoorstelling. Stije keek. Een grot met spotlights op standaards, mensen die rond een gat stonden waarin grote kruiken naast elkaar lagen. Er was een close-up van de

kruiken, allemaal gebarsten. Op de foto was te zien dat ze gevuld waren met rollen papyrus. Een volgende foto was een stuk van de grotwand. Er stond iets op: een rij hiërogliefen, goed bewaard gebleven in het donker van de grot. De verf leek nog glimmend nat.

Zijn moeder zette de diavoorstelling op pauze.

‘Dit,’ zei ze, ‘is heel interessant. Papa vond al dat ik deze foto even goed moet bekijken.’

Stije wist wel natuurlijk iets van Egyptische tekens. Ook in de N-boeken werd er uitgebreid over verteld.

‘Wat staat er?’ vroeg hij, want de hiërogliefen op de foto zeiden hem niets.

‘Een waarschuwing,’ zei zijn moeder nadenkend terwijl ze naar het scherm tuurde. Ze zoomde wat in.

‘Kijk eens goed?’

Stije keek, maar had geen idee wat hij zou moeten zien.

‘Die hiërogliefen zijn over andere lettertekens heen geschilderd,’ zei ze. ‘En volgens mij staat er onder die tekens wéér iets anders. Dit is heel bijzonder.’

Ze keek naar Stije. ‘Dit hoort niet, het is bijna heiligschennis of grafroof. Bij graffiti heb je ook zo’n regel: Je mag het werk van een ander niet overspuiten. In de tijd van de Egyptenaren was dat net zo. En iedereen hield zich eraan.’

Stije begreep waarom: wat niet beschreven stond was niet gebeurd. Waar overheen geschilderd was veranderde, alsof je het verleden veranderde, de geschiedenis herschreef. Blijkbaar dachten niet alleen de oude Egyptenaren er zo over, maar waren er nog meer stammen in Noord-Afrika die hetzelfde geloofden.

‘Boeiend,’ zei zijn moeder. ‘Ik kan niet wachten tot ik echt goede foto’s krijg. Ik hoop dat ik dan alle lagen kan ontcijferen. Dan weten we wat de oorspronkelijke tekst was en wat er allemaal is veranderd. En door wíé.’

De volgende foto liet een gevonden boekrol zien: lappen van geperst gras, volgeschreven met allerlei tekens, poppetjes, figuurtjes, krulletjes, lijnen en punten. De inkt was vervaagd, bruin als thee in een glas. Je voelde dat je naar iets heel, heel erg ouds keek.

‘Waar hebben ze dit allemaal gevonden?’ vroeg Stije. ‘En hoe oud zijn ze, weet je dat al?’

‘In de Sinaï-woestijn dus,’ zei zijn moeder. ‘De papyrus is waarschijnlijk van vóór Christus. Meer dan tweeduizend jaar oud. We wisten dat we moesten zoeken in grotten in de woestijn. Voor het begin van de jaartelling waren er veel rondtrekkende stammen die allemaal hun eigen geloof hadden. Ze voerden regelmatig oorlog onder elkaar, meestal over dat geloof. In geval van nood verstoppen ze hun waardevolste spullen in grotten.’

‘Hm,’ zei Stije. ‘Is er ook goud gevonden? Of juwelen, of...’

‘Echt waardevolle spullen bedoel je?’ Zijn moeder grinnikte en klikte naar de volgende foto. Het was een close-up van een paar beeldjes. Hoe groot ze waren kon Stije alleen maar schatten. Niet groter dan zijn hand, dacht hij.

‘Nee, geen goud, dus,’ zei zijn moeder. ‘Dat is allang gestolen. Er zullen hooguit nog wat scarabeeën liggen. Je weet wel, jouw lievelingshapje als kleuter.’

‘Jahaa,’ zei Stije.

Zijn moeder wilde hem een aai geven. Hij dook weg. ‘Rovers

lieten de papyrusrollen meestal met rust. Ze konden ze ten eerste niet lezen. En je kunt niet weten of een stuk papier gevaarlijk is, niet waar? Er zal maar een spreuk op staan tegen mensen die het kapot willen maken.'

'Zo bewaakte Nyarlathotep zijn tempel en zijn geheime vertrekken,' zei Stije. 'Met toverspreuken. Dat was dus in het echt ook zo!'

'Ja ja,' zei zijn moeder en zuchtte. 'Jouw favoriete schrijver heeft weer eens gelijk. Misschien is de spreuk in deze grot ook wel een toverspreuk, die later door andere bezoekers is overgeleverd om hem zijn kracht te laten verliezen. Of misschien hebben grafrovers wel waarschuwingen achtergelaten.'

'Wat voor waarschuwingen?'

'Dat die beeldjes en de boekrollen gevaarlijk waren, dat je daar niet met je vingers aan moest komen. Je herkent ze toch wel?'

Stije keek nog eens. Toen zag hij het. 'Dat zijn dodenwachters! Zij beschermen een farao op zijn reis naar het dodenrijk!'

'Heel goed. Ik denk dat alle bezoekers van de grot bijgelovig genoeg waren om ze lekker te laten staan.'

'Komt papa nu naar huis?' vroeg Stije hoopvol.

Zijn moeder schudde haar hoofd. 'Voorlopig komen alleen de papyrusrollen hierheen. Met een beetje geluk zijn ze er overmorgen. Dat is het mooie van de moderne wereld, alles kan razendsnel. Ik ga ze bestuderen en ontcijferen. Papa en het team willen nog meer grotten doorzoeken. Ze hopen dat er heel veel boekrollen te vinden zijn.'

Stije zuchtte teleurgesteld.

Hij ging naar zijn kamer en schreef zijn vader een uitgebreide mail. De brief ging voornamelijk over de O.K.-Club en het nieuwe boek van N, maar dat was om niet te hoeven schrijven dat hij zijn vader miste.

Die avond in bed las hij een paar van de spannendste stukken uit Het Boze Oog Van Sirius, het boek waarin N probeerde de boekrollen van de god Sirius te stelen. Als straf stuurde Sirius drie plagen naar Egypte: allesverslindende sprinkhanen, water dat in bloed veranderde en verwoestende hagelbuien. Veel mensen vluchtten het land uit en kwamen nooit meer terug. Ze werden zwervende woestijnvolkeren.

Zouden dat die stammen zijn die later hun boekrollen verborgen in de grotten van de woestijn, vroeg hij zich af. Opnieuw leken de N-boeken behoorlijk te kloppen.

Wat zou Onno Keesjager voor het nieuwe deel van de serie bedacht hebben?

Er schoot hem iets gekks te binnen: Onno Keesjager kon historicus zijn. Een Egyptoloog, net als zijn ouders. Misschien was hij wel een professor aan de universiteit en moest zijn ware identiteit daarom geheim blijven. Onno Keesjager was misschien niet eens zijn eigen naam. Hij prentte zich in dat hij morgen moest kijken of er van de naam Onno Keesjager een andere naam te maken was. Wie weet kon hij zo ontdekken wie Keesjager was.

3.

‘Vanmiddag extra vergadering.’ Het was het eerste dat Henk zei toen Stije de volgende ochtend het schoolplein op kwam. Henk wachtte bij de fietsenrekken. Zijn ogen straalden en zijn wangen waren hoogrood, alsof hij koorts had.

‘Ik weet niet of Camila er dan is,’ zei Stije. ‘Ik heb geen telefoonnummer van ’r en ik weet niet eens waar ze woont.’

‘Ze is toch altijd in de bieb?’ Wat Henk zei klopte, ze was er altijd.

‘Maar wat is er zo belangrijk?’

Henk barstte als een ballon vol water. ‘Die wedstrijd! De wedstrijd over het nieuwe N-boek! Alle fans mogen meedoen! En de winnaars krijgen een ontmoeting met Onno Keesjager!’ Stije keek hem aan met een gezicht waar één vraag in hoofdletters op stond.

‘Ja!’ brulde Henk. ‘Tuurlijk winnen wij!’

Met hun armen om elkaars schouder deden ze een soort Grieks dansje met veel draaien en zwieren, tot Henk duizelig tegen een fiets viel.

De schooldag ging aan Stije voorbij en het was halfvier voordat hij het wist.

Samen met Henk fietste hij naar de bibliotheek, die achter het winkelcentrum lag, aan een pleintje met het stadsdeelkantoor en een kerk.

‘Even iets kopen om het te vieren,’ zei Henk. Hij stak zijn

hand uit, remde en sloeg linksaf. Ze fietsten het parkeerterrein voor de supermarkt op.

‘Wat ga je kopen?’

‘Blikjes,’ zei Henk opgewekt. ‘En chips. We hoeven niet ín de bieb te vergaderen. Het kan ook buiten op het pleintje.’

Voor de supermarkt stond een kleine oude man in een pak dat hem misschien gepast had toen hij jonger en breder was. Nu hing het om hem heen als een slobbertrui. Mompelend keek hij rond alsof hij verwachtte aangevallen te worden, maar niet wist vanaf welke kant.

Stije kende de man wel, Henk ook. Je kon hem mompelend door de straten zien lopen. Hij was blijkbaar altijd op weg van huis naar de winkel, of andersom. Hij stond nooit lang stil en leek andere mensen niet te zien, alsof hij helemaal alleen op de wereld was. En maar mompelen.

Stije en Henk glipten om hem heen de winkel in. Stije wierp nog snel een blik op zijn gezicht. Was deze man nou gek, of was hij alleen in de war?

Ze kochten blikjes fris en chips en waren even later bij de bibliotheek.

Henk had gelijk: Camila was er. Ze kwam aanlopen toen de jongens hun fiets op slot zetten. Bijna alsof ze om een hoekje op hen had staan wachten, dacht Stije, maar het was natuurlijk toeval.

Toen ze de chips en de blikjes allang op hadden, waren ze nog lang niet klaar met fantaseren over de wedstrijd en over hoe Onno Keesjager eruit zou zien. Eindelijk zou de geheimzinnigste schrijver van het land in het openbaar verschijnen.

En de O.K.-Club was erbij, want dat zij gingen winnen stond als een paal boven water.